

Scénář k audioreportáži zpracovali: Jakub Koželuh, Martin Dvořák, Jakub Samuel Kamarád, Laura Kotenová, Petr Šusta

Laura Kotenová: Dnes se vrátíme do minulosti , abychom si připomněli některé události 2. světové války. Jsme rádi, že jsme se setkali s panem Panýrem, který si toto vše zažil na vlastní kůži.

Petr Šusta: Po okupaci naší země Němci a vyhlášení protektorátu Čechy a Morava bydlel tehdy šestnáctiletý Miloš se svými rodiči v Kandrtově ulici. Jejich dům byl vzdálený kilometr od místa, kde 27.5.1942 spáchal Jan Kubiš a Jozef Gabčík atentát na říšského protektora. Toho dne začala štvance na atentátníky a všechny, kteří jim nějak pomáhali.

„Němci po tom atentátu odpoledne začali jeden barák za druhým prohlížet, protože hledali to kolo, na kterém ten jeden ujel.“

„K nám do toho baráku se dostali ve 4 ráno.“

„A do baráku přišli čtyři. Dva šli od suterénu nahoru a dva od čtvrtého patra dolů. Každý byt prohlédli.“

„Museli jsme, my jsme byli tři tedy já, matka, otec s nimi vždy zůstat v té místnosti, kde byli oni. Museli jsme tam stát v pyžamech.“

Jakub Samuel Kamarád: Naštěstí to s Panýrovými dopadlo dobře. Nenašli u nich nic, co by je s atentátem spojovalo. Ne všichni měli takové štěstí. A co se stalo s ostatními obyvateli domu?

„To odnesl domovník, toho sebrali.“

„ On jako polír z nějakých důvodů z nějaké stavby si ty 3 patrony nechal. Ty tam u něj našli a tak ho sebrali. A za 2 dny už jeho jméno četli. Tenkrát v Praze pokaždé kolem páté hodiny městský rozhlas četl seznam lidí, kteří byli popraveni ten den a jeho jméno tam během dvou dnů už bylo.“

Jakub Koželuh: Po heydrichiádě prožil pan Panýr 2 ničující nálety na Prahu v roce 1945, při nichž jako totálně nasazený do oddílů Luftschutze likvidoval pozůstatky po bombardování.

„První den na Pankráci a druhý den jsem byl v tom klášteře v Emauzech, ten byl tenkrát jako vojenská německá nemocnice. V klášteře to zasáhlo ubytovnu sester.“

„Tam jsme tu sestru vyndávali, která byla úplně nacpaná pod umyvadlem.“

„Tak jsem dostal od Němců, kteří byli nesmírně administrativně dokonalí, úkol. Měli už připravené panpundeklové cedulky se špagátkem, které se těm mrtvým věsily na krk a psalo se tam, kde se mrtvý nalezl, kdy se nalezl a to jsem dělal já.“

Martin Dvořák: To jsou velmi zajímavé vzpomínky pana Panýra na dobu protektorátu a díky nim jsme se mohli vžít do temných stránek našich dějin. Moc mu děkujeme za ochotu zprostředkovat nám tyto zážitky.